

Иван Вазов

Нашто време с шум е...

Нашто време с шум е
много плодовито,
дружествата, куме,
ражда страховито.

Братства, сказки, трупи –
всичко правим смело.
Всякой ден се лупи
нещо незозрело.

Бърже го прославим
с име безпримерно,
после го оставим
да умре мизерно.

„Та чорт да ги земе! –
някой си ми каза, –
нямам сега време
из калта да газа.

Случай през таз зима
мъчно ще намера,
утре бал ще има –
други ден – венгера.“

– Хай на заседание!
– Та не сме говеда!
Сбогом, бай Иване,
бързам у съседа.

Там щъ права бдене,
чака ме форханът,
страх ме е без мене
да го не захванат.

Прежнята неделя
фръкна цяла платка:
туй се мъчно смея,
ще ми кажат: патка.

– Хай на заседание!

Три минутки само!
– Я млькни, Драгане,
що ще правим тамо?

Не мога пошавна!
Отивам у Шишка,
имам една славна
да скроя интрижка.

– Чуйш? От напън много
дружеството умряло!
– Да? Ех, слава богу,
удрайте клепало!

Веч се увоня то,
нека се зарови:
идуцето лято
ще измъти нови.

1882

КРАЙ

Източник: Словото

Набиране: Дия Ангелова, Мартин Митов, Живко Иванов и студенти от Пловдивския университет

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5244>]